

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Naďou Pethőovou v právnej veci žalobcu: _____, nar. _____, bytom _____, zastúpený: Združenie na ochranu práv občana - AVES, IČO: 50252151, Jána Poničana 9, Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35792752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: JUDr. Andrea Cviková, advokát, Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 4180 eur, takto

r o z h o d o l:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4180 Eur, do troch dní.
- II. Súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

1. Žalobou podanou súdu dňa 28.05.2021 žalobca žiadal súd, aby žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4180 eur z dôvodu finančného zadostučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z..
2. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.
3. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán sporu, oboznámením sa s obsahom spisu OS Galanta sp. zn. 26Csp/217/2017, zmluvami, dohodou o zrážkach zo mzdy, ďalšími listinnými dôkaznými prostriedkami a dospel k nasledovným zisteniam skutkového a právneho stavu veci:

4. Zo žaloby a písomných vyjadrení vyplynulo, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod spisovou značkou 26Co/147/2019 bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 26Co/147/2019 - 263 z 30. júna 2020 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Galante č. k. 26Csp/217/2017 - 178 z 25. júla 2019, priznal žalobkyni vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným v sume 8.360,73 Eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 8.360,73 Eur od 10. 8. 2017 do zaplatenia. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 26Co/147/2019 - 263 z 30. júna 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02. 08. 2020, ustálil nasledovné: (12.1) V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že bezdôvodné obohatenie sa na strane žalovaného vzniklo plnením záväzku žalobkyne vrátiť žalovanému bezdôvodné obohatenie sa na jeho úkor prijatím plnenia - finančných prostriedkov poskytnutých jej žalovaným bez právneho dôvodu - bez akejkoľvek relevantnej zmluvy. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa svoje záväzky (v zmysle § 458 ods. 1 O.z.) plnila nasledovne: Všetky jej záväzky na vrátenie bezdôvodného obohatenia na úkor žalovaného žalobkyňa plnila zrážkami z jej mzdy, o vykonávanie ktorých požiadal zamestnávateľa žalobkyne žalovaný. Obdobne to bolo aj v prípade vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobkyne, kedy k nemu dochádzalo plynulým pokračovaním týchto zrážok. A/ V prípade plnenia poskytnutého jej na základe Žiadosti číslo 8000054646, už v marci 2009 formou zrážok zo mzdy uhradila žalovanému sumu 3.430,74 eur, t.j. už o 84,14 eur viac, ako bol jej skutočný záväzok (celkovo tento svoj záväzok preplatila o sumu 4.246,11 eur) a posledná splátka na úhradu tohto jej záväzku jej bola zrazená zo mzdy v marci 2017. B/ V prípade plnenia poskytnutého jej na základe Žiadosti číslo 8000067285, už v októbri 2009 formou zrážok zo mzdy uhradila žalovanému sumu 1.429,34 eur t. j. o 35,10 eur viac, ako bol jej skutočný záväzok (celkovo tento svoj záväzok preplatila o sumu 2.123,83 eur) a posledná splátka na úhradu tohto jej záväzku jej bola zrazená zo mzdy v júni 2016. C/ V prípade plnenia poskytnutého jej na základe Dohody o zrážkach zo mzdy číslo 8100022123, už v januári 2014 formou zrážok zo mzdy uhradila žalovanému sumu 1.507,08 eur, t. j. o 13,36 eur viac, ako bol jej skutočný záväzok (celkovo tento svoj záväzok preplatila o sumu 653,36 eur) a posledná splátka na úhradu tohto jej záväzku jej bola zrazená zo mzdy v marci 2017. D/ V prípade plnenia poskytnutého jej na základe Dohody o zrážkach zo mzdy číslo 8100024878, už v decembri 2014 formou zrážok zo mzdy uhradila žalovanému sumu 1.083,60 eur, t.j. o 21,39 eur viac ako bol jej skutočný záväzok (celkovo tento svoj záväzok preplatila o sumu 1.337,43 eur) a posledná splátka na úhradu tohto jej záväzku jej bola zrazená zo mzdy v marci 2017. V konaní bolo preukázané, že preplatok žalobkyne / suma bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobkyne predstavovala sumu 8.360,73 eur (z ktorej sumy žalovaný žalobkyni nevrátil / nevydal ani cent) a že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu / vrátenia takéhoto obohatenia sa dňom 10.8.2017, ktorým dňom mu vznikla povinnosť platiť zákonný úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy, pričom súd prvej inštancie žalobkyni odvolaním napádaným rozsudkom priznal nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia sa žalovaným v rozsahu 1.836,94 eur s 5% ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 1.836,94 eur od 10.8.2017 do zaplatenia. Z toho dôvodu

potom odvolací súd postupom podľa § 388 C.s.p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. a to tak, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni ďalších 6.523,79 eur s 5% ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 6.523,79 eur od 10.8.2017 do zaplatenia. Nepomer medzi právami a povinnosťami účastníkov uvedených zmlúv bol taký veľký, že už dokonca nemožno hovoriť ani o spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane vo vzťahu k dodávateľovi, ale možno hovoriť o vzťahu obeť a páchatel'a. Vo vzťahu k finančnému zadosťučineniu treba osobitnú pozornosť venovať okolnosti, že majetok dotknutý zabezpečovacím inštitútom Dohody o zrážkach zo mzdy - v danom prípade až štyri Dohody o zrážkach zo mzdy - bol majetok, t.j. mzda žalobkyne, ktorou zabezpečovala nielen svoje životné potreby, ale aj životné potreby svojej rodiny. K strate mzdy žalobkyne dochádzalo na základe absolútne neplatných právnych úkonov (úverové zmluvy a Dohody o zrážkach zo mzdy). Žalovaný takmer 8 rokov šikanoval a terorizoval žalobkyňu, keď si vynucoval od zamestnávateľa žalobkyne zrážky zo mzdy bez právneho dôvodu a tým závažným spôsobom zasahoval do práv žalobkyne na riadnu mesačnú mzdu. Žalovaný totiž požiadal zamestnávateľa žalobkyne o výkon zrážok zo mzdy od samého počiatku, a to už v čase, keď 1. mesačné splátky neboli ešte ani splatné. Navyše požadoval zrážky zo mzdy aj na úver - finančné prostriedky, ktoré žalobkyni v skutočnosti nikdy neposkytol (nevyplatil). Túto šikanu by žalovaný praktizoval ešte aj v tomto období ak by sa žalobkyňa neobrátila na svojho zástupcu a ak by súdy včas nezasiahli. Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi (žalobkyne) spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a teda k strate finančných prostriedkov, čo nepochybne predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov do sociálnej identity osoby, čo by mal súd považovať za rozhodujúce aj pre výšku finančného zadosťučinenia, ktoré nemôže mať iba symbolický charakter. Pri výklade § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba akcentovať, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (Bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa.), tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný (arg. „má právo“). Aplikácia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka (Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.) nie je možná, keďže zákon č. 250/2007 Z. z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorý môže privodiť ujmu spotrebiteľovi je potrebná určitá intenzita. Aj bez stanovenia kritérií výšky finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu,

už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Zároveň pri stanovení finančného zadosťučinenia je potrebné prihliadnúť aj na výšku odškodňovania iných nemajetkových újm aprobovaných právnym poriadkom SR, napr. pri poškodení zdravia, ochrane osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a podobne, kde obyčajne dochádza k ujám pre človeka závažným a často neodčiniteľným. Napr. u žalobkyni sa (aj v dôsledku nadmerného stresu) prejavilo onkologické ochorenie, znížili sa jej finančné prostriedky na riadnu a dostatočnú liečbu poškodeného zdravia, bola narušená jej dobrá povesť u zamestnávateľa, ktorý sa mohol dôvodne domnievať, že je žalobkyňa tzv. „chronický neplatič“, pričom na zrážky zo mzdy nevznikol žiaden dôvod, a k zhoršeniu zdravotného stavu došlo aj u jej druha. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku, ale aj pri poškodení zdravia, ochrane osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. V tejto súvislosti žalobkyňa poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14. 09. 2016, v ktorom súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 26Csp/217/2017 a na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 26Co/147/2019, v dôsledku čoho bol žalovaný zaviazaný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa má teda za to, že pokiaľ bola úspešná v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jej práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení by mal súd vychádzať z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobkyňa nárok na finančné zadosťučinenie nevníma ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu a tiež ako odmenu, ktorá privodila vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Žalobkyňa uplatnený nárok na finančné zadosťučinenie nevníma ani ako neprimerané obohatenie vzhľadom na okolnosti prípadu, konkrétne závažnosť porušenia práva, povinnosti

žalovaného voči nej, intenzita trvania a rozsah nepriaznivých následkov, subjektívny prístup protiprávnemu konaniu... Súd by mal prihliadnuť teda na skutočnosť, že žalobkyni boli vykonané zrážky zo mzdy vo výške 8.360,73 Eur, a to po dobu takmer 8 rokov na účet žalovaného; a to bez právneho dôvodu a bez akejkoľvek vôle žalobkyne; a to všetko nad rámec poskytnutej istiny. Žalobkyňa má za to, že suma vo výške 4.180,00 Eur, ktorá predstavuje cca 50 % sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil, splní všetky funkcie primeraného finančného zadostučinenia a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustila do sporu s ním. Na margo vyjadrenia žalovaného uviedla, že je preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 26Csp/217/2017 bolo konštatované porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne, ktorá musela iniciovať súdny spor, aby súd zasiahol a zastavil porušovanie práv žalobkyne žalovaným, ktorý by sám od seba (nebyť zásahu súdu) praktizoval voči žalobkyni nekalé obchodné praktiky bez obmedzenia. Je nesporné, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 26Csp/217/2017 sa žalobkyňa úspešne nariadeným neodkladným opatrením domohla zdržania sa použitia štyroch dohôd o zrážkach zo mzdy uplatnenej žalovaným u zamestnávateľa žalobkyne. Rovnako je nesporné, že žalobkyňa sa domohla vyslovenia neplatnosti štyroch dohôd zrážok zo mzdy, neplatnosti dvoch zmlúv o úvere a bezúročnosti a bezpoplatkovosti štyroch poskytnutých spotrebiteľských úverov a taktiež je nesporné, že žalobkyni bolo tunajším súdom priznané uplatnené bezdôvodné obohatenie voči žalovanému v sume 8.360.73 Eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania. Nemožno mať preto pochybnosti o tom, že žalobkyni podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa voči žalovanému vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie. K porušeniu práv žalobkyne zo strany žalovaného došlo vo veľkom rozsahu - zásah súdu v podobe neodkladného opatrenia, súdom zneplatnené spotrebiteľské zmluvy a dohody o zrážkach zo mzdy, uloženie povinnosti vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, vykonávanie zrážok zo mzdy bez právneho dôvodu, poškodenie dobrej povesti žalobkyne u jej zamestnávateľa. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to závažnosť, intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Závadné konanie trvalo dlhú dobu od roku 2009 až do mája 2017, kedy už musel zasiahnuť súd a vydať neodkladné opatrenie. Žalovaný takmer 8 rokov šikanoval a terorizoval žalobkyňu, keď si vynucoval od zamestnávateľa žalobkyne zrážky zo mzdy bez právneho dôvodu a tým závažným spôsobom zasahoval do práv žalobkyne na riadnu mesačnú mzdu. Žalovaný napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru viackrát a opakovane vyzýval zamestnávateľa žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy. Žalovaný ako veriteľ vyplatil žalobkyni zo štyroch úverov finančné prostriedky v sume spolu 5.378,54 Eur, pričom prostredníctvom zrážok zo mzdy vymámil od žalobkyne spolu sumu 13.739,07 Eur. Úžerná odplata činila takmer 140 %, čo odporuje dobrým mravom. Nemožno mať pochybnosti, že hrozba núteného vymáhania dlhu v zmysle dohody o zrážkach zo mzdy mala na žalobkyňu značne negatívny vplyv. Žalobkyňa musela

iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Výška finančného zadosťučinenia 4.180,00 Eur je primeraná s ohľadom na počet zmlúv a na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa a má nahradiť jej diskomfort. Uplatnené finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyni, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Konanie žalovaného malo negatívne dôsledky v osobnom živote žalobkyne. Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu žalobkyni spočívajúcu v nezákonnom preplatení štyroch úverov a teda k strate finančných prostriedkov, ale najmä nadmerný stres mal dopad na zdravie žalobkyne a ujme spočívajúcej v poškodení jej dobrého mena u zamestnávateľa, čo nepochybne predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov do sociálnej identity žalobkyne, keďže zamestnávateľ môže mať po takomto zásahu žalovaného veriteľa pochybnosti o zodpovednosti svojho zamestnanca plniť si svoje záväzky (aj keď ich plniť už nemal, lebo boli splnené) a pod., čo je jeden z rozhodujúcich faktorov aj pre výšku finančného zadosťučinenia, ktoré nemôže mať iba symbolický charakter. V značnej miere znížená dôstojnosť žalobkyne alebo jej vážnosť v spoločnosti za porušenie spotrebiteľského práva takým spôsobom, ktorý môže privodiť ujmu spotrebiteľovi je potrebná určitá intenzita. Požadované finančné zadosťučinenie za nekalé konanie, ktorého sa žalovaný dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi - žalobkyni, treba chápať aj ako odmenu za to, že sa žalobkyňa ako spotrebiteľ pustila do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov. Zároveň pri stanovení primeraného finančného zadosťučinenia by mal súd prihliadnúť aj na výšku odškodňovania iných nemajetkových újm a probovaných právnym poriadkom SR, napr. pri poškodení zdravia, ochrane osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a podobne, kde obyčajne dochádza k ujám pre človeka závažným a často neodčiniteľným spôsobom. Vzhľadom na vyššie uvedené, suma 4.180,00 Eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením bol aj rozsudok tunajšieho súdu a rozsudok odvolacieho súdu a je ním aj odôvodnenie týchto rozsudkov) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej ale aj generálnej prevencie a zároveň bude odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, ako si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustila do sporu s ním. Ak by sa analogicky použila terminológia trestného práva, tak súdy by mali pri úvahách o výške primeraného finančného zadosťučinenia zohľadňovať v neprospech dodávateľov špeciálnu recidívu dodávateľov a pri opakovanom porušení spotrebiteľského práva primerané finančné zadosťučinenie zvyšovať, nie znižovať. Ujma, ktorá vznikla žalobkyni konaním žalovaného, nebola len v akademickej rovine, pretože porušenie jej práv žalovaným malo bezpochyby majetkový charakter, keďže žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil a uplatňovaním svojho legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen bežný život žalobkyne. Vzhľadom na permanentný odmietavý

postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale zjavne nízka. Ak má primerané finančné zadosťučinenie reálne plniť svoj účel, tak to je možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale tieto funkcie aj reálne napĺňa, čo primerané finančné zadosťučinenie priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Vydanými rozsudkami a ich odôvodnením je definované po stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva ako boli zistené v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Vznesená námietka premlčania žalovaným a jeho názor, že žalobkyňa si nárok na finančné zadosťučinenie mohla žalobou uplatňovať nielen kedykoľvek od r. 2017 (pri podaní žaloby, o ktorej bolo konanie vedené pod sp. zn. 26Csp/217/2017 a ktorá bola na súde podaná dňa 10.07. 2017), nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Taktiež názor žalovaného, že premlčacia doba uplynula najneskôr 10. 07. 2020, nie je ničím podložené a nemá právnu oporu. Zákon o ochrane spotrebiteľa v citovanom ustanovení priamo zakotvuje, že ten spotrebiteľ, ktorý bol na súde úspešný voči dodávateľovi za porušenie jeho práv alebo povinností, má nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca poukazuje na odôvodnenie rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by

bolo spravidla nereálne.“ Zjednotená prax vyšších súdnych autorít v kontexte citovaného rozsudku NS SR jednoznačne určuje, že podmienkou priznania finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti, konkrétne v prípade žalobcu nárok z bezdôvodného obohatenia. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019). Žalobkyňa považuje názor žalovaného o tom, že žalobkyňa si nárok na finančné zadosťučinenie mohla žalobou uplatňovať v deň podania žaloby na tunajšom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 26Csp/217/2017, za absurdný, pretože ak by sa prijal tento názor žalovaného, potom nie je zrejmé, akými dôvodmi a skutočnosťami by mohla žalobkyňa argumentovať pri uplatňovaní nároku na finančné zadosťučinenie pred súdom, keď by nemala v rukách žiadne súdne rozhodnutie o porušení jej práv, ktoré by jej argumenty aj právne podporilo. V preskúmanej veci z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 26Csp/217/2017 - 178 zo dňa 25. júla 2019, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu Trnava č. k. 26Co/147/2019 - 263 zo dňa 30. júna 2020, ktorý bol doručený žalobkyni dňa 13. 08. 2020, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 8.360,73 Eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 8.360,73 Eur od 10. 8. 2017 do zaplatenia na tom základe, že štyri dohody o zrážkach zo mzdy sú neplatné, neplatné sú aj dve zmluvy o úvere a všetky štyri poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov. Z uvedeného je jednoznačné, že žalobkyňa si voči žalovanému úspešne uplatnila porušenie povinnosti žalovaným stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch. Z odôvodnenia rozsudkov súdu prvej a druhej inštancie je zrejmé, že právne priznanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v dôsledku uplatnenia sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov poskytnutých žalovaným žalobkyni, je základom pre priznanie aj práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. V prejednávanom prípade za primeranosť výšky finančného zadosťučinenia pre žalobkyňu / spotrebiteľa je nutné považovať obmedzenie jej komfortu vo všetkých oblastiach jej života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré jej neoprávnenými platbami v prospech žalovaného vznikli. Primerané zadosťučinenie môže pozostávať z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, keďže nie vždy vrátením neoprávnených zaplatených finančných prostriedkov sa všetko zhojilo. Žalobkyňa poukazuje na množstvo porušení spotrebiteľských noriem v právnom vzťahu vyplývajúcom zo štyroch úverových zmlúv, ktoré sú jasne označené v rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 26Csp/217/2017 - 178 a v rozsudku Krajského súdu Trnava sp. zn. 26Co/147/2019 - 263 z 30. júna 2020, a to neplatné uzavretie a nezákonné použitie štyroch dohôd o zrážkach zo mzdy, neplatné uzavretie zmlúv o úvere, dohody o doplnkovej službe, rozhodcovské zmluvy, úžerná úroková odplata, nesprávna a neprimeraná výška RPMN, neuvádzanie obligatórnych náležitostí v zmluve podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobkyňa sa nestotožňuje s názorom žalovaného a

vznesenou námietkou premlčania, pretože nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie premlčaný nie je. Z judikatúry Najvyššieho súdu jasne a stabilne vyplýva, že podmienkou pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenie práva spotrebiteľa na súde a pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa podmienený úspešným uplatnením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitným právnym predpisom v podobe právoplatného rozhodnutia súdu. Žalobkyňa si úspešne uplatnila porušenie práva po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu Trnava č. k. 26Co/147/2019 - 263. O tom, že súdy oboch inštancií potvrdili jej porušené práva sa dozvedela najskôr 13. 08. 2020, kedy jej bol doručený rozsudok súdu druhej inštancie. Odo dňa 14. 08. 2020 žalobkyňa začala plynúť 3-ročná lehota na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 28. 05. 2021. Obdobný záver vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24. 05. 2017, preto žalobkyňa hodnotí vznesenú námietku žalovaným za nesprávnu. Žalobkyňa podaním žaloby voči žalovanému ešte nevedela vopred odhadnúť, či súd jej žalobu uzná za dôvodnú a či súd vysloví rozsudkom aj porušenie jej práv. To, že žalovaný porušil jej spotrebiteľské práva, sa žalobkyňa mohla na 100 % dozvedieť až z právoplatného rozsudku, a až týmto momentom sa môže začať domáhať aj nároku na finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa je v neistote pri uznaní porušenia jej práv až do momentu právoplatného rozhodnutia súdu. Navyiac, ak by žalobkyňa podala žalobu o priznanie finančného zadosťučinenia už v roku 2017, kedy ešte nemala v rukách žiadne úspešné uplatnenie porušenia svojich práv na súde, riskovala by, že žalobu prehrá a bola by zaviazaná na úhradou trov konania voči žalovanému, čím by jej vznikla ďalšia majetková škoda.

5. Žalovaný poprel uplatňovaný nárok čo do základu a výšky, a súčasne namietol premlčanie uplatňovania nároku na finančné zadosťučinenie. Ako základnú skutočnosť pre uplatnenie námietky premlčania uviedol, že uplatňovanie nároku na finančné zadosťučinenie nie je podmienené žiadnym predchádzajúcim konaním, v ktorom by sa muselo (či už vo výroku alebo v odôvodnení) konštatovať splnenie podmienky podľa § 3 ods. 5 veta prvá zákona č. 250/2007 Z.z. Túto skutočnosť potvrdil vo svojej rozhodovacej praxi Najvyšší súd Slovenskej republiky, a rovnako aj odborná komentárová literatúra. Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení rozhodnutia č.k. 6Cdo/127/2017 pre postup uplatňovania nároku na primerané finančné zadosťučinenie : „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“ Uvedené rozhodnutie bolo dovolacím súdom vydané v konaní, v ktorom si žalobcovia (v postavení

spotrebiteľov) uplatnili právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súčasne s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Čiže Najvyšší súd SR, a ani súdy nižšieho stupňa, nezamietli žalobu spotrebiteľov o finančné zadosťučinenie (uplatňované spolu s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) ako podanú predčasne preto, lebo by najskôr malo prebehnúť samostatné konanie o určenie neprijateľnej podmienky, a rozhodnutie o tom by sa muselo stať právoplatné a vykonateľné. Rovnaký záver vyplýva aj z komentára k Civilnému sporovému poriadku (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1037.) uvádza, že hoci výpočet § 137 CSP je len demonštratívny, domnievajú sa, že žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore už nebude prichádzať do úvahy. Pravidlom budú žaloby, ktorých obsahom je splnenie povinnosti (plniť, vydať bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie a pod. - porovnaj ods. 2 komentovaného ustanovenia) alebo určenie, či tu právo je (napr. vlastnícke), a súd bude platnosť ustanovení spotrebiteľskej zmluvy posudzovať ako prejudiciálnu otázku.“ Žalovaný preto uplatnil námietku premlčania s tým, že teraz tvrdený nárok si žalobca mohol žalobou uplatňovať nielen kedykoľvek od r. 2017 (pri podaní žaloby, o ktorej bolo konanie vedené pod sp. zn. 26Csp/217/2017 a ktorá bola na súde podaná dňa 10.07. 2017). Premlčacia doba uplynula najneskôr 10.07. 2020 a preto podanie žaloby na súd po jej uplynutí predstavuje uplatňovanie premlčaného práva. Žalovaný poprel danosť základu nároku, ktorý sa uplatňuje v žalobe. Žalobca sa odvolal na rozsudok vydaný vo veci 26Csp/217/2017, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie na základe záveru, že nedošlo k platnému uzavretiu písomnej zmluvy. Uvedený záver o neexistencii uzavretej zmluvy / zmlúv je založený na dôvodoch vyplývajúcich z ustanovení všeobecného civilného práva, teda prvej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka. Žalobca v podanej žalobe uviedol, že si uplatňuje zadosťučinenie vo výške 50 % zo sumy nároku, ktorý mu bol priznaný rozsudkom 26Csp/217/2017, čo nemá oporu v žiadnom právnom predpise, aby sa výška primeraného finančného zadosťučinenia určovala podľa sumy priznanej v predošlom konaní. Žalovaný považuje za minimálne sporné, aby sa suma zadosťučinenia ako nemajetkového nároku určovala pomerne od nároku majetkového. Žalovaný dal do pozornosti, že tvrdenia žalobcu uvádzané žalobe o tom, že finančné zadosťučinenie nemôže mať len symbolický charakter uviedol, že toto tvrdenie žalobcu nezohľadňuje zásadný fakt, ktorým je že všetky škody a ujmy (inak v predchádzajúcom konaní ani netvrdené) boli vysporiadané priznaním a zaplatením úroku z omeškania. Podľa § 519 Občianskeho zákonníka Právo veriteľa na náhradu škody spôsobenej omeškaním dlžníka nie je dotknuté; pri omeškaní s plnením peňažného dlhu možno však náhradu škody požadovať, len pokiaľ nie je krytá úrokmi z omeškania alebo poplatkom z omeškania. Ako podstatnú okolnosť považuje žalovaný časový aspekt uplatňovania finančného zadosťučinenia. Okrem uplatnenia námietky premlčania je dôležité, že zo žaloby, nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý si žalobca uplatňuje s výrazným časovým odstupom po tom, ako bezdôvodné obohatenie vzniklo. Postup žalobcu sa javí tak, že dlhodobo žiadnu tvrdenú ujmu či „pocit obeť“ ako sa to tvrdí v žalobe ani nepociťoval, a

preto si dlhodobo žiadny nárok na zadostučinenie neuplatnil. Žalovaný ďalej poukázal na to, že inštitút primeraného finančného zadostučinenia neplní ani reparačnú a ani sankčnú funkciu. Ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na mieste v iných oblastiach práva, ako je administratívne alebo trestné právo. V uznesení Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 sa uvádza, že podstatou primeraného finančného zadostučinenia nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadostučinenie poskytnúť.

6. *Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.*
7. *Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.*
8. *Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.*
9. *Podľa § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.*
10. Predmetom sporu je nárok žalobkyne v postavení spotrebiteľky na zaplatenie finančného zadostučinenia uplatnený voči žalovanému ako dodávateľovi podľa ust. § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z.
11. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 26Co/147/2019 - 263 z 30. júna 2020 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Galante č. k. 26Csp/217/2017 - 178 z 25. júla 2019, priznal žalobkyni vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným v sume 8.360,73 Eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 8.360,73 Eur od 10. 8. 2017 do zaplatenia. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 26Co/147/2019 - 263 z 30. júna 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02. 08. 2020, ustálil

nasledovné: (12.1) V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že bezdôvodné obohatenie sa na strane žalovaného vzniklo plnením záväzku žalobkyne vrátiť žalovanému bezdôvodné obohatenie sa na jeho úkor prijatím plnenia - finančných prostriedkov poskytnutých jej žalovaným bez právneho dôvodu - bez akejkoľvek relevantnej zmluvy. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa svoje záväzky (v zmysle § 458 ods. 1 O.z.) plnila nasledovne: Všetky jej záväzky na vrátenie bezdôvodného obohatenia na úkor žalovaného žalobkyňa plnila zrážkami z jej mzdy, o vykonávanie ktorých požiadal zamestnávateľ žalobkyne žalovaný. Obdobne to bolo aj v prípade vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobkyne, kedy k nemu dochádzalo plynulým pokračovaním týchto zrážok. A/ V prípade plnenia poskytnutého jej na základe Žiadosti číslo 8000054646, už v marci 2009 formou zrážok zo mzdy uhradila žalovanému sumu 3.430,74 eur, t.j. už o 84,14 eur viac, ako bol jej skutočný záväzok (celkovo tento svoj záväzok preplatila o sumu 4.246,11 eur) a posledná splátka na úhradu tohto jej záväzku jej bola zrazená zo mzdy v marci 2017. B/ V prípade plnenia poskytnutého jej na základe Žiadosti číslo 8000067285, už v októbri 2009 formou zrážok zo mzdy uhradila žalovanému sumu 1.429,34 eur t. j. o 35,10 eur viac, ako bol jej skutočný záväzok (celkovo tento svoj záväzok preplatila o sumu 2.123,83 eur) a posledná splátka na úhradu tohto jej záväzku jej bola zrazená zo mzdy v júni 2016. C/ V prípade plnenia poskytnutého jej na základe Dohody o zrážkach zo mzdy číslo 8100022123, už v januári 2014 formou zrážok zo mzdy uhradila žalovanému sumu 1.507,08 eur, t. j. o 13,36 eur viac, ako bol jej skutočný záväzok (celkovo tento svoj záväzok preplatila o sumu 653,36 eur) a posledná splátka na úhradu tohto jej záväzku jej bola zrazená zo mzdy v marci 2017. D/ V prípade plnenia poskytnutého jej na základe Dohody o zrážkach zo mzdy číslo 8100024878, už v decembri 2014 formou zrážok zo mzdy uhradila žalovanému sumu 1.083,60 eur, t.j. o 21,39 eur viac ako bol jej skutočný záväzok (celkovo tento svoj záväzok preplatila o sumu 1.337,43 eur) a posledná splátka na úhradu tohto jej záväzku jej bola zrazená zo mzdy v marci 2017. V konaní bolo preukázané, že preplatok žalobkyne / suma bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobkyne predstavovala sumu 8.360,73 eur (z ktorej sumy žalovaný žalobkyňu nevrátil / nevydal ani cent) a že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu / vrátenia takéhoto obohatenia sa dňom 10.8.2017, ktorým dňom mu vznikla povinnosť platiť zákonný úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy, pričom súd prvej inštancie žalobkyňu odvolaním napádaným rozsudkom priznal nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia sa žalovaným v rozsahu 1.836,94 eur s 5% ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 1.836,94 eur od 10.8.2017 do zaplatenia. Z toho dôvodu potom odvolací súd postupom podľa § 388 C.s.p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. a to tak, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňu ďalších 6.523,79 eur s 5% ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 6.523,79 eur od 10.8.2017 do zaplatenia.

12. Pri výklade § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba akcentovať, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privediť spotrebiteľovi ujmu (nevyžaduje sa preukázanie vzniku alebo hrozby ujmy, postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme

spotrebiteľa), tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný. Vychádzajúc z dikcie zákonného ustanovenia, súd pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol na skutočnosť, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Zároveň pri stanovení finančného zadosťučinenia je potrebné prihliadnúť aj na výšku odškodňovania iných nemajetkových újm aprobovaných právnym poriadkom SR, napr. pri poškodení zdravia, ochrane osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a podobne, kde obyčajne dochádza k ujám pre človeka závažným a často neodčiniteľným. Možno konštatovať, že u žalobkyne mohla byť narušená jej dobrá povest' u zamestnávateľa, ktorý sa mohol dôvodne domnievať, že je žalobkyňa tzv. „chronický neplatič“, pričom na zrážky zo mzdy nevznikol žiaden dôvod, realizáciou zrážok zo mzdy došlo k vážnemu zásahu do majetkových práv žalobkyne. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Uvedený nárok je v danom prípade daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku, ale aj pri poškodení zdravia, ochrane osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. V tejto súvislosti súd vychádzal aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14. 09. 2016, v ktorom súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Súd prihliadol aj na skutočnosť, že žalobkyňi boli vykonané zrážky zo mzdy vo výške 8.360,73 Eur, a to po dobu takmer 8 rokov na účet žalovaného; a to bez právneho dôvodu a bez akejkoľvek vôle žalobkyne; a to všetko nad rámec poskytnutej istiny. Súd v súlade s argumentáciou žalobkyne mal za to, že suma vo výške 4.180,00 Eur, ktorá predstavuje cca 50 % sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil, splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle

individuálnej, ale aj generálnej prevencie.

13. Súd sa nestotožnil s právnou argumentáciou žalovaného ohľadne tvrdeného premlčania nároku. Zjednotená prax vyšších súdnych autorít v kontexte citovaného rozsudku NS SR jednoznačne určuje, že podmienkou priznania finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti, konkrétne v prípade žalobcu nárok z bezdôvodného obohatenia. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019). Nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa podmienený úspešným uplatnením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitným právnym predpisom v podobe právoplatného rozhodnutia súdu. Žalobkyňa si úspešne uplatnila porušenie práva po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu Trnava č. k. 26Co/147/2019 - 263. O tom, že súdy oboch inštancií potvrdili jej porušené práva sa dozvedela najskôr 13. 08. 2020, kedy jej bol doručený rozsudok súdu druhej inštancie. Odo dňa 14. 08. 2020 žalobkyňa začala plynúť všeobecná 3-ročná premlčacia doba podľa ust. § 101 OZ na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 28. 05. 2021, v ktorom čase teda premlčacia doba ešte neuplynula. Obdobný záver vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24. 05. 2017. To, že žalovaný porušil spotrebiteľské práva žalobkyne sa táto mala možnosť dozvedieť až z právoplatného rozsudku, a až týmto momentom sa môže začať domáhať aj nároku na finančné zadosťučinenie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd žalobe ako dôvodnej v plnom rozsahu vyhovel.
14. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, kde žalobca ako plne úspešná strana sporu má právo na 100% náhrady trov konania, avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa v konaní trovy nevznikli, súd jej ich náhradu voči žalovanému nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie žalovaný, a to do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave písomne.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do

uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.

V Galante dňa 5. apríla 2022

JUDr. Nad'a Pethöová
sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia: Skarleta Bennárová

Doručenka

Odosielať a prijímať

Odosielať

ico://sk/00165638

Prijímať

ico://sk/50252151

Informácie o doručovaní

Dátum a čas doručenia

20.05.2022 14:48:47

Doručovaná správa

Identifikátor správy

69dc9eb4-18d8-4f66-82ef-f33eaac09d20

Kontrolný súčet

Kanonikalizácia

<http://www.w3.org/TR/2001/REC-xml-c14n-20010315>

Typ digitálneho odlačku

<http://www.w3.org/2001/04/xmlenc#sha512>

Digitálny odtlačok správy

AFBEnytGQUdsehiZk25kDBxaFK9U6N6TDPtj6
w9C5zAhHie0PnB931Mpq2GYR442P8wHVWp
VZi5PaSYIWPdQVA==

Prílohy

Príloha

Identifikátor elektronického dokumentu

a90cbbea-714e-45d7-8541-147310e458ec

Príloha

Identifikátor elektronického dokumentu

afa5b481-cd22-45bd-8674-2791ddc2e803

Notifikácia o doručení k 26Csp/84/2021-102 rozsudok č.l. 102

Odosielateľ a prijímateľ

Identifikátor odosielateľa

ico://sk/00165638

Identifikátor prijímateľa

ico://sk/50252151

Informácie o doručovaní

Dátum uloženia správy

05.05.2022 09:20:32

Úložná lehota (počet dní)

15

Dátum uplynutia doručenia

20.05.2022 23:59:59

Správa na doručenie

Identifikátor správy

69dc9eb4-18d8-4f66-82ef-f33eaac09d20

Predmet správy

26Csp/84/2021-102 rozsudok č.l. 102

Typ správy

00166073.UradnyListSud.sk

Poznámka

Pri doručovaní správy sa uplatňuje fikcia doručenia. Po uplynutí dátumu doručenia a neprevzatí správy sa doručovaná správa považuje za doručenú.

Prílohy

Príloha

Identifikátor elektronického dokumentu

afa5b481-cd22-45bd-8674-2791ddc2e803

Názov elektronického dokumentu

afa5b481-cd22-45bd-8674-2791ddc2e803.asice

Príloha

Identifikátor elektronického dokumentu

a90cbbea-714e-45d7-8541-147310e458ec

Názov elektronického dokumentu

Rozsudok_zo_d_a_5.4.2022__c.l.102__podpisan